

عنوان مقاله:

وصف در خداوندنامه صبای کاشانی

محل انتشار:

فصلنامه کاوش نامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 21، شماره 46 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

زهرا کریم زاده - دانشجوی زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

کاظم مهتدیانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

محمدکاظم کهدویی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

وصف، یکی از موثرترین و اصلی ترین بخش های شعر است که نمود آن در آثار حماسی، به دلیل پیوند ناگسستنی با آن، بیشتر احساس می شود. هنر شاعر، با تصویر آفرینی هایی که با استفاده از قدرت خلاقیت و ذهن توانمند خود با توجه به امکانات زبانی و بیانی صورت می دهد، آشکار می گردد. از این جهت، بررسی این مقوله، در شعر شاعران، بویژه حماسه سرایان، حائز اهمیت است. خداوندنامه سروده صبای کاشانی (ف. ۱۳۳۸ ه. ق.) از جمله حماسه های دینی است که وصف های بسیاری در آن به کاررفته است. انعکاس این موضوع در خداوندنامه، بیانگر میزان آگاهی و توجه فراوان صبا به مساله وصف است و البته، مهارت و دقت کم نظیر او در کاربرد این عنصر را نشان می دهد. وصف های صبا، همه رنگ حماسی دارند و با صحنه های رزمی آن اثر، متناسب هستند. صبا، از انواع مختلف وصف در این اثر ارزشمند خود استفاده کرده است. این وصف ها، هم جنبه عینی دارند هم ذهنی. در این مقاله، به جنبه های مختلف وصف های صبا در خداوندنامه از منظر «دستور زبان» و چگونگی تصویر آفرینی او در ارتباط با اشخاص، طبیعت، میدان نبرد، موقعیت های بزمی و رزمی، پرداخته می شود.

کلمات کلیدی:

وصف، خداوندنامه، صبای کاشانی، تصویرآفرینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734289>

